

Okapinin Orman Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Okapinin Orman Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Ormanın yemyeşil kalbinin derinliklerinde, sabah ışığı uzun ağaçların arasından altın şeritler gibi süzülüyordu. Okapi Olive yosunlu bir derenin kıyısında sessizce durmuş, serin sudan yudumluyordu. Çikolata kahvesi tüyleri kadife gibi yumuşacıktı ve bacaklarını saran krem beyazı çizgileri boyalı kurdelelere benziyordu. Uzun bacaklarına bakıp iç çekti. "Neden herkes gibi sade olamıyorum?" diye fısıldadı.

Olive kıvrıla kıvrıla uzanan orman yolunda yürüdü, kocaman yuvarlak kulakları her sesi dinliyordu. Dallarda sallanıp gülen bir maymun ailesinin yanından geçti. Neşeyle merhaba diye seslenen bir papağanın yanından geçti. Olive hafifçe gülümsedi ama durmadı. Çizgili bacaklarını birbirine yakın tuttu, kimsenin onları fark etmemesini umuyordu. Orman çok büyük, Olive ise çok küçük hissetti.

Açıklığın kenarına yakın bir yerde bir grup hayvan gürültülü bir kovalamaca oyunu oynuyordu. Olive umutla bir adım attı. Ama diğerleri bacaklarını görünce öylece bakıp fısıldaştılar. "Ne tuhaf çizgiler!" dedi bir bushbuck. Olive'in iri kara gözleri hüznünlendi. Dönüp uzaklaştı, toynakları yumuşak toprakta sessizce ilerledi. "Belki de hiçbir yere ait değilim," diye mırıldandı.

Olive geniş bir incir ağacının altında sakin bir yer bulup yattı. Yapraklar üstünde hafifçe hışırdıyordu. Bir böceğin minik bir toprak yumağını yerde yuvarlayışını izledi. "Böceğin bile bir işi var," diye düşündü. "Böceğin bile bir arkadaşı var." Uzun kahverengi burnundan küçük bir gözyaşı yuvarlandı ve bir yaprağın üstüne damladı. Keşke bir kez olsun biri ona merhaba dese diye geçirdi içinden.

Tam o sırada eğrelti otlarının arasından bir hışırtı geldi. Olive'in hayatında gördüğü en küçük antilop çıktı ortaya. Tüyleri sıcak kırmızı kahverengi, karnı krem rengi, bacakları ise ince dallar gibiydi. Başında iki kısa sivri boynuz vardı. Koyu renk gözleri merakla parlıyordu. "Merhaba," dedi küçük dikey. "Benim adım Didi. Neden ağlıyorsun?"

Olive gözlerini kırptırdı. "Çizgilerime gülmüyor musun?" diye sordu. Didi başını yana eğdi. "Neden güleyim? Onlar güneş ışığıyla gölgenin birlikte oynamasına benziyor. Bence harikalar." Olive'in göğsünde sıcak bir ışık yayıldı. Daha önce kimse çizgilerine harika dememişti. "Ben Olive," dedi yumuşacık bir sesle. "Ve bence sen bu koca ormandaki en iyi kalpli hayvan olabilirsin."

Didi daha da yaklaştı. "Gizli bir yer biliyorum," dedi, kulakları dikilerek. "Her öğleden sonra hayvanlar hikâye paylaşmak için saklı bir açıklıkta toplanır. Büyük, düz bir taş var ve herkes sırayla anlatır. Gelmek ister misin?" Olive duraksadı. "Ya bana bakarlarsa?" Didi gülümsedi. "Yanımda kal. İyilik, içinden geçilecek güzel bir kapıdır."

İki yeni arkadaş eğrelti otlarının arasından yola koyuldu. Didi önden gidiyor, minik toynakları hafifçe tıkırdıyordu. Olive onu izledi, devrilmiş dalların üstünden dikkatle atladı. Yusufçukların dans ettiği bir dereden geçtiler ve iki yosunlu kayanın arasından sıyrıldılar. "Neredeyse geldik," diye fısıldadı Didi. "Açıklık şu uzun eğrelti otlarının hemen ötesinde. Dinle — onları şimdiden duyabilirsin."

Olive yaprakların arasından süzülen yumuşak sesler ve hafif kahkahalar duydu. Kalbi hızla çarptı. Didi arkasına baktı ve ona cesaret veren küçük bir baş selamı verdi. "Önce ben gideyim," dedi. Açıklığa doğru seğırtti, Olive ise bir eğrelti otunun arkasında bekleyip yaprakların arasından baktı. Bir hayvan çemberi gördü — bir bushbuck, bir maymun, bir papağan ve yavaş, yaşlı bir kaplumbağa — hepsi pürüzsüz düz bir taşın etrafında toplanmıştı.

"Herkes," diye duyurdu Didi, "bir arkadaş getirdim. Adı Olive." Hayvanlar döndü. Bushbuck, Olive'in çizgili bacaklarına baktı ve fısıldamak için ağzını açtı. Ama önce Didi konuştu. "Olive'in ormandaki en güzel çizgileri var. Güneş ışığıyla gölgeye benziyorlar." Kaplumbağa yavaşça başını salladı. "Çizgiler güzeldir," dedi. "Gel yanıma otur, canım."

Olive eğrelti otunun arkasından çıktı, uzun bacakları hafifçe titriyordu. Düz taşa doğru yürüdü ve yaşlı kaplumbağanın yanına oturdu. Kimse gülmedi. Kimse fısıldamadı. Papağan tüylerini kabarttı ve "Hoş geldin, Olive! Tam da hikâyelere başlamak üzereydik," dedi. Olive'in iri kara gözleri parladı. Hayatında kendini hiç bu kadar aralarına alınmış hissetmemişti.

Kaplumbağa, şarkı söylemeyi öğrenen bir nehir hakkında yavaş ve harika bir hikâye anlattı. Maymun herkesi güldüren komik bir masal anlattı. Sonra Didi, Olive'i hafifçe dürtüp dürttü. "Sen de bir tane anlatmak ister misin?" Olive'in kalbi hızla çarptı ama başını salladı. Diğer bütün yıldızlardan farklı hissettiği için kendini yalnız sanan bir yıldızın hikâyesini anlattı — ta ki ışığına ihtiyaç duyulduğunu öğrenene kadar. Herkes dinledi ve bitirdiğinde toynaklarıyla, patileriyle hep birlikte alkışladılar.

Güneş alçaldıkça hayvanlar meyveleri ve tatlı yaprakları paylaştılar. Olive önemli bir şey fark etti. Bu hayvanlar onunla aynı görüldüğü için arkadaşı olmamışlardı. Didi iyilik gösterdiği için arkadaşı olmuşlardı ve iyilik yolu açmıştı. "Didi," diye fısıldadı, "merhaba demeye cesaret ettiğin için teşekkür ederim." Didi gülümsedi. "Arkadaşlar böyle yapar."

O günden sonra Olive her öğleden sonra gizli açıklığa gitti. Bütün hayvanların adlarını öğrendi, onlar da onunkini öğrendi. Ama en sevdiği zaman, Didi ile yan yana oraya yürüdükleri zamandı. Minik duiker ile okapi en iyi arkadaş oldular. Didi bazen Olive'in sırtına biner, Olive de Didi'nin sessiz şakalarını duymak için uzun boynunu eğdi.

Bir akşam genç bir bushbuck açıklığın kenarında tek başına duruyor, üzgün görünüyordu. Olive bunun nasıl bir duygu olduğunu hatırladı. Yanına yürüdü, çizgili bacakları altın ışıktaki parlıyordu. "Merhaba," dedi yumuşacık bir sesle. "Benim adım Olive. Bir hikâye dinlemek ister misin?" Bushbuck'ın gözleri parladı. Didi yanlarına seğırtti ve Olive'e gülümsedi. İyilik, diye öğrenmişti Olive, aktarabileceğin bir armağandır.

Artık Olive ormanda yürürken başını dik tutuyor ve çizgilerinin parlamasına izin veriyor. Bacaklarının hiç de tuhaf olmadığını biliyor — onlar da yumuşak gözleri ve uzun mavi dili gibi onun bir parçası. Kendini biraz yalnız hissettiğinde, ona merhaba diyen minik duikeri hatırlıyor. Dostluk görünüşten değil, iyilikten doğar ve Olive bir daha asla yalnız kalmaz.